

[N. Chr. Christensen.]

re repræsenteret, og for at gøre rådet af særlig fornem karat skal formanden udnævnes af Hans Majestæt Kongen. Om dette råd har den rigtige sammensætning, og om det stærke embedsmandspræg er det rigtige i denne forbindelse, skal jeg ikke komme ind på her; men det er et spørgsmål, som jeg synes vi må have lov at drøfte i det udvalg, der bliver nedsat, når lovforslaget har været til behandling.

Det er klart, at de forskellige skolegrenes og erhvervs grenes interesser skal samordnes til gavn for ungdommen, men det er ikke helt klart, om det lige netop skal være på det stærkt embedsmandsprægede plan, som her er foreslået.

Vi kan tilslutte os de arbejdsopgaver, der opridses i lovforslaget. Disse opgaver vil være under udvikling, efterhånden som vort samfunds erhvervsmæssige struktur ændres, men arbejdsgrundlaget er jo så bredt, at der kan tages hensyn hertil. Lovforslaget forudsætter i modsætning til, hvad der nu er tilfældet, heltidsansatte og til formålet specielt uddannede erhvervsvejledere, som skal være tilknyttet arbejdsanvisningskontorerne. Det hedder herom i lovforslagets bemærkninger:

„Disse krav vil ikke kunne imødekommes uden en fortsat udbygning af den offentlige arbejdsanvisningsvirksomhed med erhvervsvejledning, kvantitativt såvel som kvalitativt.“

I parentes nævner jeg, at den højtærede minister anslår denne udbygning til at ville koste staten 700 000 kr. årlig. Jeg tror ikke, at dette beløb slår til, men oplysninger om, i hvilken udstrækning udbygningen skal finde sted, vil vi naturligvis kunne få under udvalgsarbejdet.

Vi tror inden for venstre ikke, at det er en heldig løsning at fastlåse erhvervsvejlederne under arbejdsanvisningskontorledernes myndighed. Jeg kunne tænke mig, at man delte problemet op på en anden måde og som punkt 1 tog, at arbejdsanvisningskontorerne skal tage sig af de individuelle tilfælde, d. v. s. af de folk, der søger oplysning om andre erhvervsmuligheder, hvis de ønsker at skifte erhverv, og af de skoler, der ikke vil være i stand til selv at magte opgaven, således at de også her kan få mulighed for at få assistance

fra erhvervsvejledere ansat under arbejdsanvisningskontorerne. Som punkt 2 skulle man lade de skoler, der magter det, selv klare problemet gennem deres egne lærere, således som det sker nu. Skolens folk har dog, synes jeg, det største kendskab til børnenes tarv og muligheder; og de vil bedre kunne anlægge den individuelle og psykologiske bedømmelse af det enkelte barns evner og muligheder.

Der findes jo til støtte for erhvervsvejledningen et betydeligt materiale i form af film, bånd og pjecer til belysning af mulighederne inden for de forskellige fagområder. Dette materiale vil i den kommende tid blive endnu større; hertil har ikke mindst Dansk Arbejdsgiverforening bidraget. Jeg vil ønske, at man ikke lægger udviklingen alt for fast, men lader de ting, der er i gang, og som har vist sig at kunne trives, få gode muligheder også under den nye lov. Jeg er ikke så lidt ængstelig for, at lovforslaget med den betydelige udbygning af arbejdsanvisningsinstitutionen og ved ansættelse af en uoverskuelig skare nye embedsmænd meget let vil komme til at gøre skade på et område, hvor vi dog alle må være interesseret i at gavne den unge slægt — for det er jo først og fremmest de unge, lovforslaget tager sigte på.

Jeg vil i denne forbindelse henvise til en skrivelse fra Dansk Erhvervsvejlederforening, hvori skoleundervisningens betydning fremhæves, og hvori man tillige fremhæver det uheldige, at arbejdsanvisningskontorerne tilsynsråd, der er medbestemende ved ansættelse af erhvervsvejledere og i øvrigt deltager i kontorernes ledelse, ikke rummer repræsentanter for skolemyndighederne og lærerorganisationerne. Den indvending var jo rettet mod den lov, som nu skal afløses, men det forekommer mig, at den højtærede minister er gået let hen over den advarsel, der her er givet. Der står i lovforslagets § 3, stk. 2, at erhvervsvejledere ansættes af arbejdsdirektoratet på grundlag af en af vedkommende kontorbestyrer efter forhandling med de stedlige skolemyndigheder afgiven indstilling. Kontorbestyreren skal forhandle, men han får, synes vi, ved indstillingens afgivelse en for vidtgående myndighed. Man må lægge mærke til, at det er kontorbestyreren, der afgiver indstillingen, skønt det er skolen,